

kreeg, en die schade pas den 17en eenigszins inhaalde.

Maar laat ik niet te uitvoerig worden. Wat ik voor mijn Venloosche exemplaren constateer is dus dit:

1. Het honingmerk staat niet in direct verband met min of meer talrijk insectenbezoek.
2. Onder volkomen dezelfde omstandighen komen planten voor met en zonder honingmerk.
3. Planten met duidelijk en sterk honingmerk hebben ook donkergeklepte bladeren. Hieruit zou men kunnen afleiden, dat de planten met

sterk honingmerk eenvoudig bijzonder rijk aan kleurstofhoudende cellen (pigmentcellen) zijn.

4. Planten met en zonder honingmerk hebben vrij wel dezelfde kans op bestuiving.

't Is nu best mogelijk, dat op een andere plek in Nederland weer andere resultaten te verkrijgen zijn. Ook een vergelijking met verwante soorten, dus *O. latifolia* en *O. incarnata* zou interessant zijn. Als soms iemand iets over dit onderwerp waarneemt, houd ik me voor mededeeling aanbevolen.

Venloo.

A. J. M. GARJEANNE.

EEN MOOIE LISCH.

Iris Sambucina.

Met een vijftiental rijkbloeiende stengels prijkt heden in mijn tuin de *Daklisch* of *Vlierlisch* (*Iris*

Sambucina). De Geill. Flora zegt er van: „zeer zeldzaam“; Heukels Schoolflora evenzoo met de

bijvoeging: „alleen in een paar dorpen van Limburg aangetroffen.“ Bij 't lezen van zulke korte aanduidingen begint de waarde van de plant in 't oog van elken natuurliefhebber te rijzen. En toch heeft *Iris Sambucina* niet noodig, dat dergelijke reclame haar lof uitbazuint. Want onder alle lischbloemen kan zij haar plaats waardig innemen. Met heerlijke golving hangen de drie groote bloemdekklippen neder, alle geteekend met een fluweelachtig violette teekening, welke naar beneden uitloopt in een nageenog geheel paarse vlek en naar boven zich met fijnvertakte lijnen richt naar een rij van dicht bijeen geplaatste afstaande gele haren. De drie andere slippen staan in sierlijke welving omhoog en zijn even groot als de afhangende. Ze steken met haar flauw-gederde, fijne blauw-grijze kleur liefelijk af bij de donkere tinten der bloem.

In 't Friesche dorp Minnertsga zag ik haar hier en daar in een tuintje. Daar kreeg ik de wortelstokken van een boer, die bezig was, de dichte bossen wat te dunnen. 'k Nam ze bij mijn vertrek naar Utrecht mede, hield ze den winter over in een vorstvrijen kelder, plantte ze in stevigen grond en heb nu al voor de tweede maal het genoegen, mij te kunnen verlustigen in een heerlijk pronkstuk der Schepping.

Wordt zij meer algemeen bekend, dan zal 't niet lang duren, of ze is een geduchte concurrent van de thans bijna overal in bloemenwinkels prijkende Duitsche en Florentijnsche Lisschen.

A. C. DEN BESTEN.